

Hřích paní Hýrové

Román. Napsal Václav Stech.

Hýrová s matkou počínala uvažovati, neměla-li by se hledati nějak výhodnější stanice.

Matka Kopecká nějakou dobu pátrala po předměstí, až jedinkrát přišla plna rozčilení, že by bylo možno najít "růžku".
Při těch slovech Hýrová vzplála. Nikoli však proto, že hostinec "na růžku" patřil ku nejnavštěvovanějším místům celého předměstí, ale proto, že jeho majitelem byl — Vlach.

Ano: týž Vlach, který před lety utekl, když se od Kopecké dověděl, že jeho styk s Márinkou dospěl k nejosudnějším následkům, jaké může mít láska mladých nepovážlivců.

Když se dověděl, že je Márinka šťastně provdána za Hýru — vrátil se na předměstí, jako by se nebylo nic přihodilo. Opatrně se vyhýbal nějaký čas i Kopecké i mladé ženě Hýrové — ale pak brzy na vše zapomněl, co bylo mezi ním a touto hezkou ženskou, neboť oeil se sám na ráz v poměrech zvláštních.

Bohatý mlynář, který s velkým jménem přišel z venkova do Prahy uživat posledních dnů života — člověk bezdětný — upadl v tena, praohybně činnice nejobškurnější vinárničky na Starém městě.

Dědovka několikrát pohladila usedla mu na klna a zasmála se na něho. To ho tak omámilo, že si pro ni přijel jednou v kočáře. Vyplatil jí z vinárničky, jejíž majitelka velikým úctem chtěla zmařit odehodu svého lékaře, a přivez si ji na předměstí, kde si koupil nový dům. Činnice tak omámil poštelého staříka, že jí odevzdá testamentem notářsky pořízený všecko své jmění. Než si rozmysl, co to provedl, jak se prohřel na přibuzenstvu, jak rozumu da vřhost — navštívila ho jiná mlostnice. Ledová, s kosou nepřiprosnou a odmluv nepřijímající. T. odnesla dědečka ve chvíli, kterou činnice musila pokládati za nejšťastnější ve svém životě. Stal se tímto okamžikem dědičkou jmění asi šedesáti tisíc zlatých.

Na toto jmění chytla pak ženícha. Mladého muže, urostlého podnikavého. Byl jím Vlach Stech vedle jejího domu jako palír několik pohledů vyměnil s kyproženštinou — po dvou třech hovořech dostal pozvání a z několika neděl vedl si zbohatlou Magdalu od oltáře, zajistiv si dříve ode vzdání hotových peněz jejich v úplně své vlastnictví. Prodal se — v plném významu toho řeči. Činnice položila před něj balíček bankovek, narovnala před něj spořitelniční knížku, přihnula k němu hromadu stříbra. Vlach všecko přijal a dal jí za to své jméno. Čest jí dáti nemohl, ta přtomto obědnu odkátala se někam do popelníku...

Za krátko bylo na předměstí Vlachovo jmění cítit. Stal se podnikatelem staveb, kterého zrovna pronásledovaly úspěchy. Na mlynářových penězích sedlo takřka štěstí. Kam je položil, tam se množily jako nálevníci v bahnitě vodě — kam pokl, tam uhořel na zlatou rudu, kde nejméleji koupil, po stavil, zřídil, začal — tam se na něho sypaly výdělky, jako by třásl stromem plným květů křestí.

Mělo snad pravdu lidové řeči, že je největší zdar na proši, kterého se dotkla žena, přicházející z nejnecistších lůžek společenských a morálního zhoření života? Či byla všeho příčinou Vlachova podnikavost, síla, energie, neústupnost a bezohlednost?

Neht tomu jakkoli, Vlach vyrostl na předměstského velmože kde se před ním záhy vše kořilo kde na něm tolik osob viselo a kde se ho nikdo neopovážil zeptati, kudy přišel k dnešnímu svému jmění a jeho moei k nynějšímu vlivu.

Pravda, jeho žena musila často snést mnoho ostrých pohledů, zejména na počátku svého manželství, ale zlato stříbr velmi snadno všecky skvrny, jím plombované trhlíny veřejnost nepokládá za osudné kazy — o paní Vlachové mluvilo se stále řídicji. Za několik let patřilo k vzácnostem, přihlásil-li se v pozdní hodině noční některý rozjařený kumpán, že za matupe, která dnešní Vlachova chof častovala hosty v pražských

brložích vsi, nač měli peníze. Na Vlachovi bylo tolik lidí odvislých, že se našlo i málo posluchačů pro podobné směle řeči, které na předměstí páchly nebezpečím jako velezráda —

Když se Kopecká zmínila o "růžku", rozpomenula se Hýrová všeho toho, co předcházelo mezi ní a Vlachem. Jak se k ní za jevištěm ochotnického spolku přitočil, jak jí opatrně nadbíhal a jak jí potom svedl k několika dostaveničkám v Kanálské zahradě.

Vzpamatovala se poněkud teprve, když jí Hýra odvedl od oltáře. Pak ovšem Vlach několikrát spatřila, jednou dokonce přišel k ní na okamžik do hostince. Hledal kreslice ze své stavby blízko Hýru; při tom promluvil se zardělu paníčkou několik slov, ale suše, při vši zdvořilosti své. Jako by se nikdy nebyli viděli, znali, blížili. Až to Hýrovou velice rozililo, přece jen uznávala, že je o nejrozumnějším řešením situace mezi nimi vzniklé. Musila se v této chvíli velice ovládati, prsty vřáala, aby neprovedla nějakou neprozřetelnost, rty bryzla a slova polykala. Odpověděla na Vlachovy otázky jen ano a ne. To bylo vše. Pak Vlach pozdravil a dešel. Ale bylo vidět, že i jemu bylo, jako by přešlapoval na žhací kolejni.

Hýrová za nie nechtěla se ocitouti ještě jednou v podobné situaci. Proto nápad matčin, aby e ucházeli o nájem "růžku", rudee odmítla.

"I mlé, hloupá! Tam by se trly peníze. Jaké pak rozpakováí?" namítla matka.

"S Vlachem vyjednávat? S Vlachem?" odpověděla Hýrová ořízku.

"Já už s ním mluvila!" řekla opecká na oko zcela lhostejně. "Ty že's —" žasla deera.

"To se rozumí. Za tisícku vám o dá," pokračovala matka nejlidnějším tónem.

"Opravdu?"
"Na mou duši."
"Pro Boha té prosím, co's mne kía?" optala se deera sprásknuší ruce.

"To víš, že jsem jazyk nenechal doma. Nejdříve nechtěl se mon skoro mluvit — ale pak jsem i ho přijela. Byla jsem s ním v anecláři sama, nemusila jsem se dy docela ostýchat."

"A co's mu řekla?" zvolala Hýrová. Postoupila při tom k uatee a fukla rukou do jejího ravena.

"Všecko — to se ani nemusíš tát. Řekla jsem mu, že má k toě přece také povinnosti!"
"Maminko! Pro Krista Pána."
"Ten to nenalepi na nároží, to se bát nemusíš. Ale když začal se ošávat, musila jsem na něho hurta. Tak jsem ho zmnořila, že něho tekl pot jako v parní lázi. Pak se chvíli zamyslí a koječně řekl, že vám to nechá za tisícovku. Na šest let hned podepí e. Mám to tam donést. O zálavku nechtěl ani slyšet."

Hýrová již nemluvila. Chodila en po kuchyňce a spínala ruce ad hřivon. Kopecká více už nevyprávěla. Sáhla do trouby pro rnečku kávy a tu srkala zcela díděně. Jako by byla před chvílí mluvila něco obvyčejného o poču f. —

Po chvíli Hýrová musila do hostinské místnosti. Zůstala tam hezkou chvíli; a když přišla, byla pět ve své míře. Rozhovířila se s matkou o hostině "na růžku" zcela klidně. Při tom nepadlo ani dovíčka více o Vlachovi. Jenom o hostině v jeho domě se pojednvalo. Jaká je tam tržba, co se u vyčepuje piva obvyčejného a co pizešského, že je tam též známý odbyt vína, protože tam chodí pěkná společnost, z kuchyně tam kouká pěkný zisk — za tisícovku je to skoro zdarma.

Matka horčila pro nájem a deera dávala se ochotně přesvědčovati. Řekla-li námitku, byla jen taková, o níž nebylo pochyby, že ji matka lehce zaplaší.

Večer se vše sdělilo Hýrovi, ale už jako rozhodnutí. Druhého dne šla Kopecká s Hýrou k Vlachovi a tu se úmluva zpečetila.
O příštím kvartále nastěhovali se pak Hýrovi pro všeobenou zá-

vist ostatních nechazců na "růžku".

IV.

Na "růžku" se poměry Hýrovie rodiny velice změnily. Z pivničky v zastrčené ulici přišla soujednoduchá šenkýřka, která musila často i služku zastati, neschála se štítiti ani nejnižší práce — zde za krátkou dobu proměnila se v paní hostinskou, jejímž hlavním úkolem jest dozor, udělení rozkazů a řízení závodu. Zauzela promaštěná zástěra, jupičky z laeivých pracích látek, šárky s hlavvy; nikdy více neobjevily se sešlé pantofle na jejich nohou. Jakmile vyšla nyní z bytu v prvním patře, byla jako v eukru paní Hýrová. Hezounká postava její, plná ramena, úzký pás nad zdravě kynoucími boky, bystrá hlava s koketní frisurou — to byla pastva pro oči hostů, kteří "na růžku" troušili se již časně ráno. Paní Hýrová měla číšníci k posluze, ze strategických důvodů vždy jednoduché, nevzhledné a nevyspělé ještě děvčátko; sama však každou chvíli objevila se v předním lokále i v zadním pokojíku, aby dohlédla, jsou-li hosté řádně obslouženi, nemusí-li snad posedávati v prázdných sklenicích, jak se vyslovují o kuchyni, co říkají pivo, vínem a jaká přání vůbec pronášejí. Pak dohlédla na služku, kterou po několika nedělich pobytu v novém obědohé bylo nezbytno zjednat. Ani za pomoci matčiny nebyla by stačila v kuchyni Hýrová, poněvadž od rána volala výčep, k jehož obsluze nerada koho jiného pouštěla. Zde se od úsvitu předávalo "přes ulici"; o poledních a k večeru byl tu pak takový nával, že musil v těchto chvílich i manžel státi u pipy, točiti a nalévati, tu bývalo nutno, aby doběhl do sklepa, narazil nový sud, opatřil tlakostroj, všiml si trubek, lednice — hezká panička se v té době z výčepu na ráno v poledne a veselé zvonivým hlasem vítala, za pozdravy děkovala a s přehodnou hovořila, žertem oběs rozprávku koření. Prodej "přes ulici" je důležitým článkem hostinské živnosti. Služky, matky a děvčátka, která sem přijdou se džbánky a lahvení, přinášejí mnoho hotových peněz; tomuto přítoku dělá se vhodná strouha jen vtipností a pozorností čepujícího, je-li to sama paní, všichni jdou raději sem se svými nádobami, věřice, že majitelka pevně nejlépe a nejosudněji obslouží. Tu a tam se kmitne nějaký vozka, spechající dělník, kdokoliv z ulice, aby vypil sklenku, stojí. — S těmi všemi lidmi je oběd nejladší, bez úvěru a okolků.

Tyto doby, kdy musil pomáhati v obědohé, pokládal Hýra za velikou obět, ba úžasně břemeno. Dokonce se odvážil i po čase povzdech, že tím ztrácí na jiné straně, neboť nyní si byl našel zvláště výhodné zaměstnání. Chodil do zastavárny na dražby skvostů. Kupoval propadlé klenoty a s těmi potloukal se pak po Praze nabízející známým zlaté hodinky, řetězy, náušnice, prsteny, jehlice — vše se zaručením. Říkal doma, že vydělává pěkný peníz, ale před ženou jej nikdy nevyšázel, vysvětluje, že má všecko v obědohé. Ten a ten splácí ve lůžkách, onen přine pěkný groš po první, jiný až po své svatbě. Ženíš a nápadníci byli mu nejmilejšími odběrateli. Čtěl imponovati ženským, potřeboval dárky nevěstám — Hýra jim dodal všeho, po čem zatoužili, a sám si přicházel pak pro závdavky a splátky. Co prodal, za to se zaručil. Za počet karátů, za dokonalost věcí, za pravost dražebou v zákoutí některé kavárničky, hospůdky neb vinárny. Skřížovatí plány dobře zorganizované skupiny dražebníků nepodař se tak snadno. Kdo by dostal záslusk na něco, co si někdo z nich již byl vyvoil, žasne, jak rychle nabádkami roste cena předmětu, jak se všech stran přibíhají pojednou lidé na pohled úplně roz-

ličných vrstev společenských, kteří dokonce si vyměňují nevráživé pohledy — pokud dozrají orgány příjmuti — i slovně na sebe záložiti.

Mezi těmi našel Hýra své pravé místo, když "na růžku" poněkud se byl ohřál. A již pro něho nemlo pívabu více hostinství. To pokládal za řetězy na svých nohou, zo otročinu sebe nedůstojnou. Oběhod s klenoty otvíral mu Prahu. Ml všechny důvody pro vyeházký z domova, pro pozdní návraty, pro nepřítomnost doma, kde žena beztoho vše dobře obstarávala. Pozdě vstával, ale pak ihned odebíhal. Z počátku vysvětloval, že se čeká v císařské neb jiné zastavárně báječná vše do dražby, nebo že dostane zakázku nebo splátku tam či onde — má nabídnouti ze zásob bohaté rodiny, kde vdávají deern, nebo je třeba někde zlatem nalécti ženicha.

Hýrová na tyto vysvětlivky přestala po nějaké doby již odpovídati. Dříve vždy suše poznamenala, aby byl v poledne nebo večer ve výčepu — sama že to ne zůstane. Říkala to vždy ostře jako důstojník stojící před setnínou — proto Hýra poslechl. Ale poznenáhu v této síti udělal veliké oko: dal se zastoupiti v době několikrát zvláště důležitých dražeb domovníkem ve výčepu — a když se žena s touto výpomocí několikrát snířila, vyvělkal se z nepřijemné povinnosti pak častěji. Hýrová nějaký čas se proto hněvala, ale tajila své rozhořčení. Ale když se zjistilo, že vzrůstající živnost se neobejde bez služby, učinila konečně opatření rozhodné.

Domovníka, který byl oburnítem, a proto stále po ruce, najala k téžim výkonům za stálý plat. Těd nebylo Hýry vůbec třeba.

Matka Kopecká opatřila dozor na službu a dohlédla na Julinku. Hýrová si mohla v poledne a před večerem hleděti jen výčepu, protože činnice obsloužila lokál. "Na růžku" vše bylo i bez Hýry jako v dobře obsluhovaném stroji. Hlava rodiny ztratila se téměř v mlhách.

Těto dlouho toněné volnosti Hýra využíval jak nálež. Odcházel ráno a někdy ani k obědu se nedostavil. Přicházel pozdě v noci obyčejně krokem vrtákým, žlabole často hlouposti. Usedl-li mezi hosty, častoval je anekdotami a šprýmy sesbíranými v čadu pražských hospůdek. Také na obědohé si někdy vzpomněl. Na obědohé svých původní — nabízejí hostům těžké zlaté řetězy, znemnité hodinky, neb dokonce i klenoty od slechtických synků do zastavárny prý zavlečené. Rodinný prý památky. A někdy tu dobře prodal. Ale zisku od něho žena nikdy neslédla. Z toho kryl svá osobní vydání, především ovšem hasil z něho nepřekonatelnou žízeň. Toto namáhání postupem let bylo změnilo číselo kdysi medika v těžkopádného dnes odulce s rudým obličejem, stále usazeným očima, s hlasem chraptivém. Nikdo by nebyl věřil tomuto žiznivci, že kdysi jej chovala též v loktech svých slavná Alma mater pražského vysokého učení, že ten to člověk nevybrané řeči prošel tolika branami klassického vzdělání.

Stáli hosté "růžku" patřili k smetánce předměstí. Nebylot podobné obližených hostinců mnoho v této rychle vzrůstající obci. Jen jako lidé ehyřti, vesměs téměř jen spekulaci bohatnoucí, světu ostře do očí se dívati umějící, brzy poznali, že je Hýra jen vedlejší ku se inventáře rodiny.

Hezká panička skoro nikdy s ním nepohovořila, nikdy nepojednala; nepřišla nikdy k němu o radu.

Ona měla klíček od peněz, sama čínila zakázky, kupovala, jednala se zástupci pivovarů, dopisovala. Vše se soustřeďovalo v její rukou, vše bylo pod jejím dozorem, řídilo se dle jejích pokynů. Hýra — skoro nejméně vidaný host "na růžku", byl vlastně přebytčnou figurou v této rodině — denní hosté za krátko byli si tobo vědomi a dle toho se zařídili.

Některí si ulehčili často nevybraným vtípem na účet Hýry, jiní ho častovali lhostejností, nebo si ho vůbec nevěšovali. Ale vyskypli se i někteří, kteří z této zvláštní situace, dle jich domněnky příhodně, chtěli těžit pro sebe. Hodili okem po ladné postavě šenkýřčiny, která v roztomilé zástěře, v bluzičce praskající až u kula-

PAIN-EXPELLER

měl by být vzpomenuť v každé české domácnosti denně pro jeho neocenitelný účinek při mnohých bolestech a utrpeních.

Nynější poměry donutily nás zvýšit ceny na 35 a 65 centů, abychom mohli udržeti jeho nynější jakost a účinnější sílu.

Za to máte záruku, že dostanete ten starý a dobrý lék v jeho původní síle. Nedejte se klamat nějakými lacinými a bezcennými napodobeninami.

Pravý Pain-Expeller dostanete jen v krabici tuto vyobrazené. Dejte pozor při nákupu na "Kotvu" co ochrannou známku a na slovo "Losol" i na naše jméno.

Pravý Pain-Expeller je ve všech spohehých lékárnách i od nás k dostání. Ona 65 centová, lahve je výhodnější než 35 centová, poněvadž obsahuje dvojnásobnou míru.

F. AD. RICHTER & CO.
74-80 Washington-Street, New York

BLISS and SON

Založen roku 1894

JOS. BLISS, zakladatel FRANK E. BLISS, ředitel

komisionáři živým dobytkem
SOUTH OMAHA.

Dobře se vám vyplatí, budete-li obchodovati a naši firmou. Naším Čechem, Henry Doležalem, jenž s Frank E. Blisseem prodávají hovzí dobytek a Bill McAdamsen za pomoci Wm. Royce, již prodávají prasata, bude váš dobytek prodán dobře a opatřen dobře, když jej pošlete na: BLISS & SON.

Zlatá žíla

Přístěl - Zaplaťte až se vyléčíte

Mnohý obědovaný způsob, který vyřídí státní úřad, páží a jiná ročníká nečistota v krátkém čase a bez nebezpečí zranění a bolesti. Zlatý chlorofom, čer, nebo jiný uspávací prostředek se nepoužívá. Vyléčení zajištěno v každém případě, který je příčinou obědování a žádná penize se neplatí, dokud nemocný není vyléčen. Píšte si pro knihu o Burtových nemocích se jazyky a dostatečným více než 1000 vyzkoušených lidí, kteří byli zcela vyléčeni.

Dr. E. E. TARRY, 240 Bee Bldg., OMAHA, NEB.

F. DVORÁK, prodávac vepřů — JOE FLOOD, prodávac dobytka.

Tel. No. 3780. Tel. No. 1072.

AL. POWELL, prodávac ovcí.

Dvořák Commission Co.

Telefonujte neb píšte nám a obdržíte bezodkladnou odpověď.
Telefon: No 607 — Room 217 Exchange Bldg. — So. Omaha.

Nejlépsím místem k nakupování stavebního dříví, jest

Česká dřevařská ohrada.

Chicago Lumber Co.,

na 14. a Marcy ul., Omaha, Neb. 491f

Čestí prodavači Vás vždy ochotně a vzorně obslouží.

Tímto oznamuji všem čestným starým i novým příznivcům, že vlastním

HOTEL "PRAHA"

který jest úplně znovu vypraven všim vnitřním zařazením, výkonně dekorován a kde krajané, zavítavši do Omahy, uleznou nyní ládnou obsluhu a pohodlí to nejlepší. Chutná jídla z pravé české kuchyně vždy vás uspokojí. O přízeň místních i venkovních krajanů netivě žádá

JOSEF PIVONKA

Roh 13. a William ul. OMAHA, NEBRASKA
t-28-4

'Fremo'

velkolepý nápoj na uhasení žízne

Jest zdravý a osvěžující.

Jistě se ptejte po "Fremo", kdykoliv máte žízeň. Vyráběné a láhvované

Fremont Beverage Co., Fremont, Neb.

Bliss & Wellman

kommissionáři dobytkem

Exchange Building, Stock Yards Station,
SOUTH SIDE OMAHA, NEBRASKA.

Jame již v tomto obědnu 20 roků. Naše vlastní zkušenost a znalost se spojením se silami, které pro nás pracují, — mají též dlouholetou zkušenost. A proto můžete s důvěrou se na nás spolehnouti, nám věřiti. Učinili jsme 6 milionů dolarů obrátu obědnuho v této době, což do svědčuje, že zasíláteři mají v nás důvěru a že jsme jim získali ty nejvyšší ceny za jakost dobytka, jež trh poskytoval.

řech ramen, v bělostném límečku, cílem, pochodili jako jiní nepovuknici vyzývavě přepínající vážlivé oběankové — kdo šli obliplné boky — tolik dráždila k hřisným pohledům.

Některí šli do boje přímo — ale ti přestali také nejdříve. Hýrová se na ně zadívala tak, že se v nich až dušička úzkostí ztrácela. Nikdy, nikdy více se nepovážili.

Některí z místních kapacit opřeli se při těchto pokusech o své význačné posice v úřadech a hodnostech. Šli-li brutálně za svými

(Pokračování.)